

בלאקי וג'ינג'ר

יום קיצי אחד שני דובים קטנים שיחקו ביחד במדרון הגבעה. "מה נעשה היום בלאקי?" שאלה ג'ינג'ר את אחיה "יש בוודאי דברים רבים שעדיין לא עשינו."

"אגיד לך" ענה בלאקי "נתחבא בין השיחים, כדי שאמא לא תוכל למצוא אותנו כשתחזור." "אתה יודע שאמא תמיד תמצא אותנו" ענתה ג'ינג'ר "היא תריח אותנו מיד."

"אני יכול להתחבא כך שאמא לא תמצא אותי." התרברב בלאקי "אני יכול להתחבא כך שהיא לא תמצא אותי לעולם."

"אינך יכול" אמרה ג'ינג'ר מהר "אמא יכולה למצוא כל דבר בכל מקום רק לפי הריח."

בלאקי לא ענה דבר. הוא ניגש לאחותו ונתן לה דחיפה, והיא נפלה על גבה. ג'ינג'ר אהבה את התקוטטויות לפחות כמוהו. היא קמה והתנפלה על אחיה בכוח כמה שרק יכלה.

בלאקי ראה זאת והיה כבר מוכן. נעמד על רגליו

האחוריות ונתן לה סתירה. אך הפעם ג'ינג'ר לא נפלה. במקום זאת גם היא נעמדה על רגליה האחוריות וסטרה את בלאקי באוזנו.

שני הדובונים היו כל כך עסוקים בקטטה שלא הרגישו באמא שלהם, שבאה אליהם. היא הושיטה פתאום את הכף שלה ו..

"ווף!" אמר בלאקי שהתיישב חזק על הארץ.

לצד. שני הדובונים הקטנים הלכו אחריה וניסו ללכת כמוה. הם הרימו את שתי רגליהם ביחד בצד אחד. קודם מימין, אחר כך משמאל, שוב מימין ושוב משמאל. את כפות רגליהם שמו שטוחות על הארץ והשאירו עקבות על האדמה.

"הביטי אמא!" קראה ג'ינג'ר "בלאקי לא בא! הוא מחפש תולעים תחת אבן!"

אמא דובה עצרה וסובבה את ראשה "בלאקי!" קראה "תולעים תוכל לחפש מתי שתרצה, אבל דבש אינך מוצא כל יום!"

"אבל אני רעב עכשיו" אמר בלאקי כשהוא הופך אבן בכף הקדמית שלו "ולעץ עם דבש עוד רחוק." אמא דובה התחילה ללכת אליו והוא בלע מהר תולעת גדולה ורץ אליה "אני בא, אמא" הוא קרא "אני ממהר כמה שרק יכול."

זמן מה שני הדובונים הלכו אחרי אמא בלי לומר מילה. אז אמרה ג'ינג'ר "אני עייפה וחם לי. הלכנו כבר דרך ארוכה, נכון?"

"אני לא עייף" אמר בלאקי "אני יכול להמשיך ללכת רחוק ולא אתעייף."

"וואף!" אמרה ג'ינג'ר שנחתה לידו.

"תפסיקו!" אמרה אמא "תקשיבו לי! מצאתי משהו מיוחד בשבילכם. אני יודעת איפה נמצא משהו טוב, משהו ששניכם אוהבים מאוד לאכול."

"מה זה? מה זה?" קראו יחד שני הדובונים. "אולי זה דבש?"

"הו-הו-הו" בלאקי וג'ינג'ר נעמדו על רגליהם

האחוריות ונפנפו בכפותיהם הקדמיות.

"איפה זה אמא? איפה? איך מצאת?"

"הרחתי זאת" היא ענתה "אני חושבת שזה בעץ הישן שבצד השני של התל. לא ייקח לנו הרבה זמן להגיע לשם. בואו. בשורה אחרי!"

היא התחילה ללכת, מנדנדת את גופה הגדול מצד

"הייתי רוצה שעץ הדבש לא יהיה כל כך רחוק"
התלוננה ג'ינג'ר "הייתי רוצה עכשיו להיות במאורה
הנחמדה שלנו, ושאמא תניק אותנו."

"לא, לא אני" אמר בלאקי בבוז "אנו כבר גדולים מדי
כדי לשתות חלב. וחוץ מזה אני אוהב לאכול תולעים
ופרי וגרגירי יער. ודבש" הוסיף "אני אוהב דבש
יותר מכל דבר אחר."

"גם אני, רק אינני אוהבת ללכת כל כך רחוק כדי
למצוא אותו. אתה זוכר כמה נעים היה במאורה,
בלאקי?"

"בוודאי שאני זוכר. שם נולדנו והרבה זמן לא פתחנו
בכלל את עיניים."

"אינך זוכר בכלל, בלאקי דוב שחור! אמא סיפרה לך
זאת. שמעתי! ושמעתי שאמרה כי לא יצאנו
מהמאורה עד שלא היינו בני שלושה חודשים! ואני
לא מאמינה שאתה באמת זוכר משהו על המאורה."
"אני כן זוכר!" קרא בלאקי בכעס "אני זוכר שהיה
שם קר."

"זה רק כי לא הייתה לנו עוד הפרווה העבה שלנו"
אמרה ג'ינג'ר "אמא אמרה שכשנולדנו לא הייתה

לנו פרווה בכלל. גם לא היינו גדולים, אפילו לא
גדולים כמו סנאים!"

"אף פעם לא הייתי קטן כמו סנאי" קרא בכעס
בלאקי "אמא, הייתי? הייתי קטן כמו סנאי?"

"כן, היית קטן" אמרה הדובה "אבל אתם ילדי, מוטב
שתמהרו. אנחנו כבר קרוב לדבש. זה שם, בעץ
הישן החלול."

שני הדובונים שכחו הכל ורצו מהר.

"אווום! אמר בלאקי כשהוא מריח את האוויר "זה
באמת מריח טוב!"

"כן" ענתה ג'ינג'ר "אני רק מקווה שהדבורים לא
יעקצו אותנו כמו בפעם הקדמת."

האם הדובה ניגשה ישר אל העץ. הדבורים זמזמו
והתעופפו סביב ברוגז, אך היא לא שמה לב. היא
התחילה לגרד ולמשוך את העץ הרקוב כדי לעשות
חור מספיק לכף שלה.

"אווך!" קראה ג'ינג'ר והחזיקה את כפה על האף
הרך שלה.

"אאא!" קרא בלאקי באותו זמן "דבורה עקצה אותי
בראש!"

פתאום הרים את ראשו.

"מה זה, אמא? מה השפשוף המוזר שאני שומע?"
"זה משהו שאתה צריך לדעת. בוא איתי ואראה
לך."

הם עבור אל קבוצת שיחים שבקרבת עץ גבוה.

האם המשיכה לקרוע את העץ בכפותיה החזקות.
הפרווה שלה הייתה כל כך עבה שהדבורים לא יכלו
לעקוץ אותה בקלות. אמנם אחת או שתיים עקצו
את אפה, היא לא דאגה וניסתה להגיע אל הדבש.
כשהחור היה כבר די גדול היא הכניסה את כפה
פנימה והוציאה אותה מטפטפת בדבש.

"טעים!" אמרה כשליקקה את החומר המתוק ודביק.
בלאקי וג'ינג'ר גם הם התרוממו על רגליהם
האחוריות והכניסו את רגליהם הקדמיות פנימה. הם
אכלו את הדבש מהר כמה שרק יכלו. הדבורים
המרוגזות עקצו אותם והדובונים יללו ובכו אבל
המשיכו לאכול דבש.

"כמה שזה היה טעים" אמר בלאקי כשגמרו את כל
הדבש "הלוואי והיה לנו דבש כל יום."

"כן, אבל הייתי מעדיפה שהדבורים לא יעקצו כל כך
חזק" הוסיפה ג'ינג'ר כשהיא משפשפת את אפה.

"בואו ילדים" אמרה האם "נתרחק מהדבורים ונלך
לנוח קצת בצל."

הדובים הקטנים היו כה מלאים בדבש ששמחו
לשכב קצת. ג'ינג'ר נשכבה ונרדמה מיד. אך בלאקי

"אולי פעם תהיה" אמרה אמו.
כשהגיעו למקום בו שכבה ג'ינג'ר היא הייתה כבר ערה ומוכנה שוב לשחק.
"מה נוכל לעשות עכשיו, אמא?" אמרה "הייתי רוצה לעשות משהו שלא עשינו עוד אף פעם."
"אולי נלך לדוג?" שאלה הדובה.
"זה מעניין?" שאלו הדובונים.
"זה מעניין, וחוץ מזה דגים הם טעימים מאוד."
"טעימים כמו דבש?" שאלה ג'ינג'ר.
"יש להם טעם שונה" ענתה לה אמא "אבל הם טעימים."
היא הובילה אותם במורד התל, לאורך השביל שעשו דובים אחרים בדרכם לדוג. וכך הם הגיעו לפלג מים קטן.
"עכשיו שימו לב" אמרה הדובה "ועשו כפי שאני עושה."
היא עמד בצדו של הפלג ושמה את כפה במים. זמן מה עמדה בשקט וחיכתה. פתאום הניעה את כפה דרך המים והוציאה אותה עם קצת דגים קטנים.
"כן, תני לי לטעום אותם!" קרא בלאקי.

הדובון הקטן הציץ דרך השיחים וראה דבר מוזר. דוב גדול עמד על רגליו האחוריות ושרט את העץ, גבוה כמה שרק יכול היה להגיע.
בלאקי הביט עליו בשתיקה. הוא לא הבין מה הדוב הזה עושה. אבל רצה לדעת. לכן יצא מבין השיחים וקרא "למה אתה שורט את העץ, דוב שחור?"
הדוב הגדול הפסיק לרגע את השריטה והסתכל למטה על בלאקי.
"זה עץ השריטה" הוא אמר בקול צרוד "אינך יודע מה הוא עץ השריטה?"
"לא, אינני יודע. מה זה?"
"זה העץ שעליו הדובים שורטים."
"למה לשרוט עליהם?"
"כדי שדובים אחרים שעוברים כאן ידעו מי היה כאן. הבט! זהו הסימן שלי - זה שהכי גבוה על העץ הזה. אף דוב אחד ששרט את העץ איננו כל כך גדול וחזק כמוני."
בלאקי הביט עליו בעיניים פקוחות לרווחה "הוא דוב נורא גדול, נכון אמא?" אמר "הייתי רוצה להיות גדול כמוהו."

"עלו על העץ הזה, ילדים! מהר!" אמרה "אני מריחה סכנה!"

"אני עייפה מדי כדי לטפס" אמרה ג'ינג'ר.
"עלי על עץ כפי שאמרת לי!" אמרה הדובה בחוזקה.

ג'ינג'ר נעה כל כך לאט שאמא הייתה צריכה לדחוף אותה. בלאקי עלה קצת יותר מהר. הדובה הזקנה דחפה אותם מאחוריהם באפה עד ששלושתם היו בטוחים למעלה.

זמן מה הם ישבו בשקט על ענף גדול וחיכו. האם רחרחה מדי פעם את האוויר ובסוף אמרה "נראה לי שזה היה חתול הבר הזקן, אותו ראינו כבר לפני שבוע. אבל הוא הלך כבר. נוכל לרדת."

הם ירדו כולם מהעץ עם זנב קדימה. בלאקי וג'ינג'ר ירדו אפילו לאט יותר מאשר עלו, כי הסתכלו כל הזמן מעל הכתף, לראות לאן הם יורדים.

"אינני אוהבת לטפס על עצים" אמרה ג'ינג'ר "זה קשה מדי בשביל דובים קטנים."

"לרדת עוד יותר גרוע" אמר בלאקי "לא ראיתי לאן אני הולך."

"לא. אם אתן לך לאכול אותם, לא תלמד לדוג לעולם. הפעם עליך להשיג את האוכל שלך."

שני הדובים הקטנים עמדו ליד המים וניסו לעשות כפי שעשתה אמם. בהתחלה הוציאו רק מים בכפות שלהם, אך במשך הזמן כל אחד מהם תפס כף של

דגים קטנים. הם היו מאוד גאים על כך. פתאום האם הרימה את ראשה והתחילה להריח את האוויר.

"אתם צריכים לעלות על עץ כשאתם מרגישים
בסכנה" אמרה אמא שלהם "תזכרו זאת."
השמש שקעה כבר ונעשה קריר. בלאקי וג'ינג'ר היו
כבר עייפים וישנוניים.

"האם נוכל ללכת למאורה שלנו ללילה, אמא?"
שאלה ג'ינג'ר.

"לא" אמא הדובה "נישן ביער כל הקיץ. בסתיו,
כשנעשה קריר, נלך למאורה הישנה שלנו או נמצא
לנו מאורה חדשה, ונשאר שם עד האביב."
"ומה נאכל?" שאל מהר בלאקי.

"לא נאכל" אמרה אמו "לא נהיה רעבים. לפני
שניכנס למאורה נאכל ונאכל עד שנהיה
שמנים מאוד. ואז לא נזדקק לאוכל במשך כל
החורף."

"אני אוהבת דגים" אמרה ג'ינג'ר מנומנמת.

"אני מעדיף דבש" אמר בלאקי.

"מספיק לקשקש ילדים. לכו לישון."

שני הדובונים היו כה עייפים אחרי אירועי היום
ששמחו לשכב קרוב אל אמא שלהם ולעצום את
עיניהם.